

Kartet viser arabiske troppeforflytninger mot den israelske grense i mai 1967.

Jubileumsfest for gjenforeningen av Jerusalem 50 år

Den 7. juni i år var det 50 år siden Øst Jerusalem med gamlebyen ble gjenerobret under 6 dagers krigen i 1967. Dette vil vi markere med en feiring og vi har gått sammen med Estergruppen på Hamar, pinsemenigheten i Vallset og Livets Senter på Hamar om feiringen, som blir i Misjonshuset på Hamar, lørdag 16. september kl. 17.00. Se program under.

Finn

JUBILEUMSFEST

Jerusalems gjenforening i 1967

Misjonshuset Hamar, lørdag den 16. september kl. 17.00

Adresse: Holsetgata 3, 2317 Hamar

Direktør i IKAJ, Dag Øyvind Juliussen // Minikonsert ved multimusiker Edy Mihaescu // Dansegruppa Menorah // Kort historikk omkring 6-dagers krigen // Middag med påfølgende kaffe og kaker // Gave til Israel

For billetter a kr. 100,- eller informasjon, kontakt: Sidsel Østerkløft, tlf. 411 45 306
e-post: esterkl52@gmail.com // Finn Austdal, tlf. 915 69 409 e-post: finn@austdal.com

Arrangører: Vallset Pinsemenighet, Livets Senter Hamar, Estergruppen Hamar, Glåmdal Israelforening

Gratisbillett til jubileumsfesten til våre medlemmer

Styret for Israelforeningen har den glede å tilby gratisbillett til alle medlemmer som har betalt medlemsavgift for 2017. Medlemmer som ønsker å delta må melde seg på innen 1. september og billett vil bli reservert.

Finn

Seksdagerskrigen i 1967

Fra Israel ble opprettet i 1948 nektet landets naboer å godta jødernes stat. Det var stadig skyting og terror ved grensen. I 1956 ble det full krig mellom Israel og Egypt, og Israel okkuperte Sinai-halvøya. Egypt ville ikke slutte fred, men det ble en slags løsning slik at Israel trakk seg ut av Sinai i 1957. Israel fikk garantier fra mange land om fri skipsfart i Rødehavet. Egypt hadde nemlig forsøkt å hindre skip som skulle til og fra Israel denne veien. FN-tropper, også norske, ble stasjonert ved grensen mellom Israel og Egypt, og terroren ble sterkt begrenset.

Denne ordningen virket bra. Men på grensen mot Syria var det verre. Syrerne kontrollerte Golan-høydene. Fra dem kunne de se rett ned på israelske jordbrukskolonier på sletta nedenfor. Rett som det var, sendte syrerne granater mot israelerne. Israel gjorde noen mot-angrep, men det var vanskelig å komme til, for syrerne hadde gravd stillingene inn i fjellet. Mange av disse stillingene kan vi ennå se i dette området. I nærheten av den syriske grensen vokste derfor en hel generasjon av israelske barn opp med å sove i tilfluktsrom hver natt. Fra de var ganske små, måtte de lære hvor de skulle løpe når det smalt. Bøndene brukte pansrede traktorer. Tross slike tiltak ble stadig israelere drept og såret.

Våren 1967 valgte Sovjetunionen å fortelle verden at Israel holdt på å bygge opp styrker til et stort angrep på Syria. Israel benektet meldingene, og inviterte hver eneste journalist og diplomat fra alle land til fritt å reise rundt i nærheten av den syriske grensen. En stor hær lar seg ikke skjule i et så lite område. Det var bare noen få israelske grensevakter der. Den gangen hadde også Sovjetunionen diplomatisk forbindelse med Israel, sovjetiske diplomater kunne også reise fritt omkring. Sovjeterne sa nei til tilbudet. Men de fortsatte sin krigspropaganda, til tross for at vestlige reportere og diplomater benektet meldingene.

Den egyptiske regjeringen, ledet av diktatoren Nasser, valgte å late som om den trodde på de sovjetiske meldingene. 14. mai gjennomførte Egypt alminnelig mobilisering. 16. mai rykket store egyptiske styrker østover mot Israel gjennom Sinai. Samme dag forlangte Nasser at FN-styrkene skulle forsvinne, og etter få dager var de borte – og det samme var israelernes tillit til internasjonale garantier. Cairo radio erklærte (sitat): “Det arabiske folk er fast besluttet på å fjerne Israel fra kartet.”

22. mai stengte Egypt innseilinga fra Rødehavet for skip til og fra Israel. Dette rammet Israel meget sterkt, ikke minst siden landet den gangen kjøpte mesteparten av sin olje fra Iran, og siden Egypt også hadde stengt Suez-kanalen for israelske skip. Avstengning av vannveier er etter folkeretten krigsårsak i seg selv

Anwar Sadat, som senere ble president i Egypt, var den gang visepresident. I sin selvbiografi har Sadat fortalt at den egyptiske regjeringen var fullt klar over at det den foretok seg i disse dagene, betydde krig. Egypt mente at de arabiske land ville vinne krigen mot Israel. Det er derfor all grunn til å tro at det var alvorlig ment da Egypt erklærte 30. mai (sitat fra Cairo radio): “Israel står overfor to alternativer som begge vil ødelegge landet: Enten blir det kvalt ved arabernes militære og økonomiske boikott. Eller så vil landet gå til grunne i ild fra arabiske styrker som omringer det i sør og nord og øst.”

Forts. neste side

ECONOMIQUE

NORGE P.P. PORTO BETALT

B-post

Returadresse:

GIF

Lille Prestrudveg 7

2315 Hamar

Forts. fra side 3

Araberne samlet store styrker, og det ble inngått en militæravtale mellom Egypt og Jordan. 4. juni var de arabiske styrkene tre ganger så store som de israelske, selv om Israel på det tidspunktet hadde foretatt en fullstendig mobilisering.

Det vil si at det israelske næringslivet stod fullstendig stille – forretningsfolk, industriarbeidere, transportarbeidere, undervisningspersonell, helsepersonell, håndverkere, alle menn fra 18 til over 50 år var innkalt til militæret. Dette var enormt dyrt, og truet med å ta knekken på Israels økonomi, slik vi så at Egypt hadde planlagt. Få uker før var det ingen i Israel som hadde tenkt at en storkrig ville komme i nær framtid. Men arabernes holdning gjorde at israelerne ikke hadde noe valg.

5. juni 1967 slo Israel til mot Egypt. Den israelske forsvarsledelsen sendte nesten alle landets krigsfly lavt ut over Middelhavet, hvor de ikke ble oppdaget av den egyptiske radaren. Uten varsel dukket de israelske flyene opp på egyptiske flyplasser, og etter kort tid var meste parten av det egyptiske flyvåpenet ødelagt på bakken. Samtidig gikk israelske bakkestyrker til angrep på egypterne i Sinai. Etter kort tid hadde israelerne brutt gjennom de egyptiske stillingene, og den egyptiske hæren var på flukt gjennom Sinai-ørkenen.

Gjennom den norske FN-generalen, Odd Bull, sendte Israel beskjed til Jordan om at landet ville få være i fred hvis det ikke foretok seg noe. Men kong Hussein valgte å gjøre sitt livs tabbe. Han satte i gang et storstilt artilleri-bombardement av den jødiske delen av Jerusalem, og satte også i gang et infanteriangrep der. Jordanske fly bombet i Israel. Israelerne hadde håpet å slippe krig med Jordan, men nå ble krigen uunngåelig.

På kort tid ble også det jordanske og det syriske flyvåpenet satt ut av spill, slik det egyptiske var blitt noen timer før. Dermed hadde Israel uinnskrenket luftherredømme. Den israelske hæren angrep jordanerne på Vestbredden. Etter et par dagers kamp trakk kong Hussein hele hæren sin tilbake over Jordanelva. Slik fikk Israel kontrollen over Vestbredden.

De siste dagene av krigen viet Israel til et oppgjør med Syria. Israelske styrker klatret opp Golanhøydene under store tap og brakte syrerne ut av umiddelbar rekkevidde av Israel.

Etter seks dager var de arabiske hærene fullstendig smadret, og Israel kontrollerte et område som var fire ganger så stort som landet selv. 766 israelske soldater ble drept i krigen. Arabiske tap ble ikke offentliggjort, men de var trolig på mellom 10.000 og 20.000 drepte.

Israelerne tilbød å levere tilbake det aller meste av det de hadde tatt i denne krigen, som de var påtvunget, i bytte for en varig fred. De arabiske lederne samlet seg til toppmøte i Khartoum, hovedstaden i Sudan. Der vedtok de "tre nei": Nei til å forhandle med Israel, nei til å anerkjenne Israel og nei til fred med Israel.

Odd Myrland, MIFF

Glåmdal Israelforening: Tlf: 915 69409 E-post: finn@austdal.com
Org.nr.: 996 130 819 Bank kontonr.: 1822 16 71976
Hjemmeside: <http://glomdal-israelforening.webnode.com/>
VIPPS 105176